

Overvejelse „i hvor stort Omfang“ — man vil altsaa i noget Omfang gaa over fra Vægttold til Værditold.

At Værditolden har store praktiske Vanskeligheder, erkender Regeringen selv i Anmærkningerne til sit Toldlovsforslag. Disse Vanskeligheder er saa vidt mig bekendt særlig gjort gældende i Skrivelser fra Grosserer-Societetet og Industriraadet eller Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, jeg husker det ikke i Øjeblikket. Men Regeringen fremsætter i Anmærkningerne en Del Modbemærkninger. Det vil have sin Interesse gennem Udvalgsarbejdet at faa disse Betragtninger stillet klart op mod hinanden, baade hvad man fra Industriens og Handelens Side gør gældende mod Værditolden rent praktisk, og hvad Regeringen er i Stand til at svare om, hvorledes den og den praktiske Toldadministration kan imødegaa disse Vanskeligheder.

Jeg skal villigt indrømme, at nærværende Tidspunkt ganske vist efter min Mening ikke er det allerheldigst valgte eller det allerlykkeligste til en Værditolds Praktisering — fordi Værditold jo altid er Værditold; men hvad er Værdi i disse Tider med de Valutaforhold, vi nu har, med den fluktuerende Valuta? Det er ikke det, der er Ulykken for os, at den tyske Mark er sunket til 2; Ulykken for vor Handel og Industri og hele vort Erhvervsliv er den fluktuerende Valuta i Udlandet, hvorved man aldrig ved, hvad Valutaen er værd. Der kan da naturligvis komme en praktisk Vanskelighed ved Fortoldningen af Toldværdien, idet man, for at sætte det paa Spidsen, kan have een Værdi om Formiddagen og en anden om Eftermiddagen. Derfor vil vi meget gerne være med til grundigt og, jeg kan sige, fordomsfrit at undersøge hele dette Spørgsmaal, som naturligvis hører hjemme i Udvalget.

Men, som jeg begyndte med at sige, da jeg kom ind paa dette Spørgsmaal, vi tror fra socialdemokratisk Side ikke, at Toldlovgivningen er det Universalmiddel, det Arkanum, hvormed man kan læge den økonomiske Krise. Det er skrevet adskillige Gange, at i Sommer har vi — jeg tror, det var Socialdemokratiets Formand, det ærede Medlem Hr. Stauning og jeg — talt om skimlede Doktriner. Og det fastholder vi stadig. Vi vil betragte og bedømme Industrikrisen og ogsaa Toldloven uden Hensyn til alle skimlede Doktriner. Og mellem skimlede Doktriner regner vi først og fremmest Protektionismen som et Universalmiddel, som et Arkanum; men vi regner

ogsaa til disse skimlede Doktriner en frihandlerisk Doktrinarisme, en Manchesterlære, et laissez faire laissez aller-Princip, en Laden-staa-til, at lade det gaa sin skæve Gang, Dogmet om Naturens egen lægende Kraft. Alt det regner vi ogsaa til de skimlede Doktriner. Hvad vi vil, er aktiv Regeringspolitik, paa Handelens, Industriens og Erhvervslivets Omraade, en aktiv Politik og ikke en passiv. Vi vil en Handels-, en Industri-, en Erhvervsaktivisme i Politikken, ikke Passivitet.

Det gælder ogsaa det meget omtalte Spørgsmaal om Dumping. Det forekommer mig umuligt at forstaa den Betragtning, at Dumping kan imødegaaes ved en permanent til alle Sider virkende Toldforhøjelse. Det er mig umuligt at blive klar over, at det lader sig gøre. Dumping kommer kun fra visse Sider, altsaa skal vi ikke rejse en Toldmur til alle Sider. Og Dumping er varierende med Valutaen og meget andet, og man maa altsaa deroverfor kræve midlertidige Foranstaltninger og ikke en permanent Toldlov, der er bestemt til at vare mange Aar.

Vi vil altsaa under den kommende Forhandling drage et skarpt Skel mellem, hvad der kan udrettes for Industrien ved Toldloven, og hvad der ellers kan udrettes. Vi mener, der kan udrettes overordentlig meget. Hvis vi havde en Regering, vi havde Tillid til, og som vi vidste vilde gøre noget paa disse Omraader, vilde vi være tilbøjelige til at give den en meget udstrakt Bemyndigelse til sammen med Toldraadet, der rummer sagkyndige Elementer, eller et særligt Udvalg fra Rigsdagen at foretage meget vidtrækkende Foranstaltninger, meget radikale og gennemgribende Skridt, f. Eks. overfor Dumping. Og jeg regner her baade med den Dumping, der fremkaldes af Valutaforholdene, den Dumping, der fremkaldes af et Land, hvor Arbejdsforholdene er saa uanstændigt slette, at det bliver en ganske utaalelig Konkurrence for et Land med civiliserede Arbejdsforhold, og endelig det, som man oprindeligt forstod ved Dumping, nemlig den bevidste Underbyden, ved en Salgspris, som er under Produktionsomkostninger, for senere at kunne udbytte i saa meget større Udstrækning det Land, man havde dumpet overfor. Overfor alle disse tre Former for Dumping vilde vi give en Regering, vi havde Tillid til, en Bemyndigelse som den nævnte. Thi det maa netop være Regeringsforanstaltninger, der maaske skifter fra Uge til Uge, fra Maaned til Maaned, det maa være en levende aktiv Politik, der griber ind, netop hvor der skal gribes